

Door Ingrid Dekker. Reageren: ac.stadsleven@ad.nl of bel 033-4647915

Museum houdt iedereen voor de gek

W ie er de eerste keer komt, kijkt z'n ogen uit. Langs de zwarte wanden hangen rekken vol glazen potjes, gevuld met de meest uiteenlopende vindzels. Zand bijvoorbeeld, van het strand van Normandië, Neeltje Jans, Texel, Walcheren, Scheveningen en een naaktstrand. Maar ook flesjes vol veertjes, botjes, fossielen, schelpen, stenen uit alle delen van de wereld, zaden en takjes. Verder een bibliotheek met allerhande natuurboeken, een werkplaats en tafels vol met tal van 'gevonden voorwerpen'. Je kunt het zo gek niet verzinnen of het is te vinden in het Vindselmuseum van Trudy Beekman uit Amersfoort.

Het Vindselmuseum, dat vooral alles met de natuur te maken heeft, ligt aan de Neonweg. Midden op een bedrijventerrein. „Het is hier een soort oase,” zegt Trudy. Al droomt ze al tijden van een plek in de natuur, waar ze met haar museum een rustpunt kan zijn voor de jachtige mens. „Want ik laat niet alleen vindzels zien, ik geef ook cursussen. Daar toon ik wat je zoal met vindzels kunt doen.” Zo kunnen cursisten een niet bestaand diertje maken van takjes, zaden en ander vindselmateriaal. Zelf creëerde Trudy onder meer de vuursteen-springer, de brandsprinkhaan, de egelmuis en de schele basalmuis. De laatste is haar lieveling. „Vind je

Trudy Beekman: „Ik verzamel niet, ik vind. Ik ben nooit op zoek.” FOTO HARRY VERKUIJLEN

't geen moppie?’ In haar museum staan deze diertjes tentoongesteld, met naast zich een kaartje waarop hun 'Latijnse naam' staat en waarop staat beschreven wat ze eten, waar ze voorkomen en hoe hun levensloop eruitziet. Trudy: „Het is

natuurlijk één grote grap. Ik hou mezelf bijzonder voor de gek, net zoals m'n bezoekers. Maar er is wel een serieuze ondertoon. Het prikkelt de fantasie, leert mensen nadenken over zichzelf en hun omgeving.”

Vindzels houden Trudy al haar leven lang bezig. „Ik zeg het meestal maar zo: een vindsel is iets wat de moeite waard is om op te rapen. Het heeft met intuïtie te maken. Waarom raap je op een strand waar miljoenen schelpen liggen, juist dat

ene exemplaar op? Ik pak dat wat me roept.” Kinderen zijn *meester-vindselaars*, vindt Trudy. „Volwassenen daarentegen hebben altijd tal van argumenten om iets *niet* op rapen. Het is niks waard, het gaat toch kapot. Als je al die schijnredenen nou eens weglaat, ontwikkel je de kracht om in het hier en nu te leven. Dan ben je niet meer bezig met wat nog moet komen.”

Haar museum neemt dan ook een uitzonderingspositie in, meent Trudy. „Andere musea zijn zoekmusea. Ze verzamelen dingen. Ik verzamel niet, ik vind. Ik ben nooit op zoek. Ik leef gewoon en heb mijn voelsprietten wagenwijd uit staan, dat wel. Ik hou ook niet van zoeken. Zoeken heeft met hebben te maken. En van al te veel hebberigheid word je ongelukkig. Met hebben ben je immers nooit klaar.”

Ze beschouwt haar museum als één groot kunstwerk. Het is opgezet als een black box: zwarte muren, zwarte vloerbedekking. Bij een ramp zou deze black box bewaard moeten blijven, zo is het idee. „Natuurlijk is ook dat een grap. Voor hetzelfde geld gaat de wind er een keer doorheen en begin ik helemaal overnieuw.” Dat zal dan wel met eenzelfde opzet zijn, zegt ze. „Toen ik klein was, kon ik niet kiezen of ik bioloog zou worden of kunstenaar. Met mijn vindselmuseum balanceer ik op de grens tussen deze twee uitersten.”